

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΚΡΟΓΑΛΙΕΣ

ΝΕΟΣ ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΕΝΑ ΟΛΟΦΩΤΟ ΤΟΠΙΟ

Τοῦ Συνεργάτου μας κ. Χρήστου Μουχτάρη

—1—

Άλιγα περάσματα από τήν πολυστολισμένη μας Πατρίδα άφηνουν τόσο βαθειά έπι δραση, πού τόσο ποτελούν ή ξεκληρή, ή άναπαυση, ή χαρά ή χάρη, δ' ένθυσιασμός, δύον δ' γοητευτικός Νέος Μαρμαράς. Δέν είναι δική μας μονάχα ποστή για την άνεση τοῦ τοπιού αὐτοῦ. Είναι κοινή δομολογία δλων κείνων πού τὸν γνώρισαν,

Άυτολ, πού τὸν γνώρισαν τὸν ξαναζητοῦν καὶ κείνοι, πού δέν μποροῦν νὰ τὸν ξαναζήσουν διαρκῶς τὸν νοσταλγοῦν.

"Οσο κι' ἄν ή μνήμη μας δειδεῖ καὶ ξαναδιδεῖ από καινούργιες παραστάσεις, πού μᾶς διδασκεῖ τὸ γοργό πέρασμα τῆς ζωῆς μας, δύο καὶ παρουσιάζωνται καινούργια δῶρα μὲ καινούργιους σκοπούς, πού ξεχειλίζουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ξέμακρη καὶ εἰδυλλιακή εἰκόνα τοῦ Νοτιᾶ.

Θαρρεῖς πῶς τούτες οἱ παραστάσεις θέλουν νὰ κυριαρχήσουν μὲ τὴν ἐπιβλητικότητα, τὴν χάρη, τὴν γοητεία καὶ ἀποκτήσουν πρωτοκαθεδρία;

"Οτι κυριαρχοῦσε πρὶν σὴν ζωὴν θλιβερὸ καὶ παράφωνο λυνένι μπροστὰ σὴν τελείο τητο τούτου τῆς ώμορφας, πού τὴν κυτεᾶς ἀχόρταγα καὶ μὲ μία συγκινητική περηφάνεια.

"Οτι σ' ἄλλα μέρη τῆς πατρίδας μας ή γοητεία τῶν πολιων συμπληρώνεται μὲ λίγη φαντασία, ἔδω ἡ φαντασία δανείζεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνη του. Κι' αὐτὴ ή κυρώση, πού φέρνουν τὰ κακοτρόχαλα, οἱ κατοπιές, οἱ δυσχέρειες τοῦ δρόμου, ξεχνιέται μπροστὰ σὴν γοητευτική θωράκια, πού γεννιέται μὲ τὴν γνωριμία τῆς.

"Υπάρχουν κι ἄλλοι στὸν πατριαρχικὸν μαρμαρό, μὲδὲν ὡρφιά τούτη, μᾶς φέρνει μισθύχροιστη γαλήνη, μιὰ χωρὶς τὴν ὄψη, πού τὴ δημιουργοῦν οἱ πολυποίκιλοι συνθυσμοί: θάλασσα πολύχρωμη, βουνό κατάφυτο ἀπό ἔνα ζωντανὸν νερό, θαρραλέο πεύκο, ποὺ εξεκίνα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς πλαγιῶντας καὶ φθάνει ὅς τὰ κοντινά σπίτια. Τόση είναι ἡ ἀγάπη τοῦ πεύκου γιά τοῦτο τὸν τόπο, πού θαρρεῖς μὲ πείσμα καὶ ἀφόσιωση γάντζωνται, σὲ πολλὰ μέρη, ἐκεῖ πού δὲν βλέπεις παρά καὶ κοτοπιά καὶ ξεράλα.

Μόλις κρατοῦνται οἱ οἰζες του στὸ χώμα καὶ δύος ξεπάταγνονται στὴν ἐπιφάνεια, μοιδόζουν σὸν ἀνθρώπινες φλέβες κουρασμένες καὶ ἀτροφικὲς πού θαρρεῖς θάξεολλήσουν ἀπὸ τὸν ἀρτηριοσκληρισμό. Μᾶς είναι μεγάλη τούτη ἡ θέληση τοῦ πεύκου δύος καὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τούτης τῆς γῆς, πού πολλὰ χρόνια τῷρα ἀγνονίζεται καὶ δοκιμάζεται μὲ τὴ σκληρή του Μοίρα:

Τὸ θεωρεῖς ἀδυναμία καὶ δεῖ λία νὰ ἀφήσῃ τοῦτο τὸ ἀγιοχώμα, μὲ τὸ ὄπιο τὸν συνδέουν χρόνια καὶ χρόνια τῷρα μιαὶ κοινὴ Ἰστορία, μιὰ κοινὴ παράδοση. Σκέβρωσε ἀπὸ τὰ δινεμοδρία, κουτσουρεύτηκε ἀπὸ τὰ γεγονότα, χτυπήθηκε ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μὲ δῶς τόση ἡ ρίζα ζεμείνει πάλι ρίζα ξεστή αναιμική καὶ ἀπροστάτευτη, πού δέν ἀφησε τὸν τόπο της, δέν ἀφησε τὴν παράδοση της, ἀντίθετα δῶμας ἀφησε τὸν κληρονομία της.

Μιὰ τούφα τούμενε στὴ κορυφὴ γιὰ σῆμα, γιὰ μιὰ ἐπίδειξη τῆς ζωῆς, πού μένει καὶ τὴν διαστένει δὲ χρόνος, ἡ φύτρα. ἡ Ἰστορία,

Στὸ διπλανὸν ἀνοιχτότοπον ἵδια γέννα φυτρώνει μὲ μιὰ πάπιστευτή δισθεσή εἰτε μὲ τὸ

φουντωτές κορυφές, ποὺ μοιάζουν σὰν μεγάλα μανιτάρια. Γαλήνιος ὁ κόσμος, γαλήνια ἡ περιοχὴ, γαλήνια ἡ θάλασσα, ποὺ μοιάζει σὰν μισθύ οὐρανοθάλασσα γιὰ τὴν ημεράδα τῆς καὶ τὴν σιγουριά της.

Φαίνεται κι' αὐτὴ πλιότερο ἔξιμερωμένη, συναδελφωμένη μὲ τὸ φυσικὸ στοιχεῖο. Μὲ τὸν κυριαρχὸ. τὸν ἄνθρωπο.

Τὶς ἀπογευματινὲς δῶρες δὲ λόγων ή ἀκρογυαλίας πάτρινεις παράξενος ιριδισμούς, σὰν κάποιος ἀδρατος χρωματοπώλης νά έκαψε αὐτὸν μὲν μαγιά νά γίνεται συμπληρώση τὴν ὥρα τοῦ ηλιού.

Βλέπεις τὴν ζωὴν πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Περιμένεις τὸ φῶς τῆς ἀλληλεστίας, χωρὶς νὰ ξέρεις τὴν ένταση του, οὔτε τὸν χωματισμὸν του ἀπὸ τὴν μορφὴν κινούντος μὲ τὸ λίγο στὸ φῶς μέσα στὸ υγρὸ στοιχεῖο. Μοιάζουν γιά ξεκομένες μορφές, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸν φανταστικὸ κόσμο σπουδαστικούς λόγων γιὰ τὸ φέρεταις καὶ παραστατικούς λόγων γιὰ τὸν ηλιού.

Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παραστατικά σημεία, μαρτυρίας της ζωῆς, ποὺ ξεχειλίζουν ἀπὸ τὸν καρπό της, ποὺ πάντα στὸν ηλιού.

Πολλοί οι οικοδομούσιοι της ζωῆς, ποὺ ξεκαθάρισαν τὸν ηλιού.

Ζητᾶς παικῆς μουσικῆς, ή κλασσικῆς δὲν σὲ εὐχαριστεῖ, ή λαϊκή ἔχει τὶς δῶρες τῆς καὶ

Αὐτοί οι οικοδομούσιοι της ζωῆς, ποὺ πάντα στὸν ηλιού.

Τὶς βλέπει περιμόστερο γιὰ φανταστικό, παρὰ γιὰ μιά πραγματικότητα. Είναι τὸσο λίγη ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα σ' αὐτὸς καὶ μὲ τὸ γοργό, τοῦ μηροῦ καὶ δισυνήθιστο τοῦτο ξετύλιγμα.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγρὸ στοιχεῖο σὲ προουνίδει καὶ ἡ πολυβάσισαν μορφὴν καρδισ μας πασχεῖται ἡ ένωνθή μὲ τὸ σωπόλη τραγούδι τῆς βουρκουμένης βραδυᾶς Χάθηκε ὁ Οὐρανός χάθηκε ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκιές κι οὐνται, σὰν τὸ μοναδικὸ δεῖ γῆμα κάποιας ζωῆς, ποὺ τούλικης κι' αὐτὴ μέσα στὸ δικτυού του αἰώνιου Ψαρρά θεῖ ή θέλα νὰ μαλήσω, μὰ τὰ λόγια μου δὲν βρίσκουν διέξοδο. Τὸ βουβόλη τραγούδι τῆς βραδυᾶς ποὺ ἀγάλια—άγαλια—άναπτοδένει μεταφράζεται. δὲν ἔξωτεροικέται. Στὴν εἰκόνα τούτης τῆς βουβῆς καὶ ἀτέλειωτης βραδυᾶς κάποια καινούργια μού δὲν βρίσκουν διέξοδο. Τὸ βουβόλη τραγούδι τῆς βραδυᾶς ποὺ ἀγάλια—άγαλια—άναπτοδένει μεταφράζεται. δὲν ἔξωτεροικέται. Στὴν εἰκόνα τούτης τῆς βουβῆς καὶ ἀτέλειωτης βραδυᾶς κάποια καινούργια μού δὲν βρίσκουν διέξοδο.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγρὸ στοιχεῖο σὲ προουνίδει καὶ ἡ πολυβάσισαν μορφὴν καρδισ μας πασχεῖται ἡ ένωνθή μὲ τὸ σωπόλη τραγούδι τῆς βουρκουμένης βραδυᾶς Χάθηκε ὁ Οὐρανός χάθηκε ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκιές κι οὐνται, σὰν τὸ μοναδικὸ δεῖ γῆμα κάποιας ζωῆς, ποὺ τούλικης κι' αὐτὴ μέσα στὸ δικτυού του αἰώνιου Ψαρρά θεῖ ή θέλα νὰ μαλήσω, μὰ τὰ λόγια μου δὲν βρίσκουν διέξοδο.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγρὸ στοιχεῖο σὲ προουνίδει καὶ ἡ πολυβάσισαν μορφὴν καρδισ μας πασχεῖται ἡ ένωνθή μὲ τὸ σωπόλη τραγούδι τῆς βουρκουμένης βραδυᾶς Χάθηκε ὁ Οὐρανός χάθηκε ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκιές κι οὐνται, σὰν τὸ μοναδικὸ δεῖ γῆμα κάποιας ζωῆς, ποὺ τούλικης κι' αὐτὴ μέσα στὸ δικτυού του αἰώνιου Ψαρρά θεῖ ή θέλα νὰ μαλήσω, μὰ τὰ λόγια μου δὲν βρίσκουν διέξοδο.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγρὸ στοιχεῖο σὲ προουνίδει καὶ ἡ πολυβάσισαν μορφὴν καρδισ μας πασχεῖται ἡ ένωνθή μὲ τὸ σωπόλη τραγούδι τῆς βουρκουμένης βραδυᾶς Χάθηκε ὁ Οὐρανός χάθηκε ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκιές κι οὐνται, σὰν τὸ μοναδικὸ δεῖ γῆμα κάποιας ζωῆς, ποὺ τούλικης κι' αὐτὴ μέσα στὸ δικτυού του αἰώνιου Ψαρρά θεῖ ή θέλα νὰ μαλήσω, μὰ τὰ λόγια μου δὲν βρίσκουν διέξοδο.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγρὸ στοιχεῖο σὲ προουνίδει καὶ ἡ πολυβάσισαν μορφὴν καρδισ μας πασχεῖται ἡ ένωνθή μὲ τὸ σωπόλη τραγούδι τῆς βουρκουμένης βραδυᾶς Χάθηκε ὁ Οὐρανός χάθηκε ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκιές κι οὐνται, σὰν τὸ μοναδικὸ δεῖ γῆμα κάποιας ζωῆς, ποὺ τούλικης κι' αὐτὴ μέσα στὸ δικτυού του αἰώνιου Ψαρρά θεῖ ή θέλα νὰ μαλήσω, μὰ τὰ λόγια μου δὲν βρίσκουν διέξοδο.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγρὸ στοιχεῖο σὲ προουνίδει καὶ ἡ πολυβάσισαν μορφὴν καρδισ μας πασχεῖται ἡ ένωνθή μὲ τὸ σωπόλη τραγούδι τῆς βουρκουμένης βραδυᾶς Χάθηκε ὁ Οὐρανός χάθηκε ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκιές κι οὐνται, σὰν τὸ μοναδικὸ δεῖ γῆμα κάποιας ζωῆς, ποὺ τούλικης κι' αὐτὴ μέσα στὸ δικτυού του αἰώνιου Ψαρρά θεῖ ή θέλα νὰ μαλήσω, μὰ τὰ λόγια μου δὲν βρίσκουν διέξοδο.

"Ετοί τὰ βλέπει στὴ σκοτεινὰ μισθές χειμωνιάτικης βραδυᾶς ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου που τῆς ξυπνεῖς ή πάχτησε τῆς βραδυᾶς καὶ τὸ υγ

